

ΓΑΔΔΙΚΗ ΚΛΑΣΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

TOY FÉNELON (1651-1715)

Η ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΠΕΡΣΟΥ ΑΛΙΜΠΕ

Κάποτε δὲ Σάξ· Αθηνᾶς, βασιλέας τῆς Περσίδας ἐκίνητός αὐτὸς τὴν πρωτεύουσαν τὸν γῆν εἶνα μαζοῦντα ταξιδίῳ. Στὸ δοφύρῳ ἀπεφάσισε ν' ἀπομαχυνθῆ ἀπὸ τοῦ καραβήνα γὰρ τὰ πάντα νέοντα καὶ συκευθῆ διάφορα χωριά καὶ νὰ δῆ πως περνούσαν οἱ υπῆρχοι του. Πήρε μαζίν του μονάχον ἔναν ἔμπιστο αἰλικό του καὶ ἐκίνητόν.

—Δέν ξέρω, τοῦ εἶπε, τὰ πραγματικά ήθη καὶ έθιμα τοῦ λαοῦ μου. "Ολοὶ δοῦσι μὲ πλησιάζουν στὸ παλάτι, φορούν τὴν προσωπία τοῦ δόλου καὶ τῆς υποχρισίας. Θέλω τώρα νὰ αποδιάσπω τὴν γεωμετρίαν, γάρ ο

λετήσω τὸ χαρακτῆρα αὐτῶν τὸν ἀνδρώπον, γὰρ τοὺς δόπιους μιᾶνται μὲ τοῦ περιφόρηστη, μολονότι αὐτοὶ εἰν τὰ στογίματα τῆς κοινωνίας. Βαρέθηκα πεπάντα νῦν βλέπονται καὶ ν' ἀκούοντες κολακας αὐθικούς. Πρέπει νά δᾶ καὶ τοὺς χωριάτες, που δὲν τοὺς ξέρων

Και πέρασε μεταμφιεσμένος, μαζίν μὲ τὸν ἐμπότι αὐλίκο του, ἀπὸ πολλᾶ καὶ διάφορα χωριά. Εἰδε τοὺς χωράτες νὰ χρεούντων καὶ θώμασε στῶν ἑμαθὲ ὅτι μπορεῖ κανεὶς νὰ διασκεδάσῃ καλά, χωρὶς νὰ καθέτησε ταρόπια ἔξοδον ποὺ ἔκανε στὸ παλάτι. "Οταν πεινάεις, μπήκε σὲ μιὰ ἀχνώνια καλήν καὶ έτησε νὰ τοῦ δωσούν νὰ φάσι. Τοῦ ἔδωσαν λίγη μποτιότα καὶ τραγανά. Ο βασιλικὸς ἡτα-
πέρα πειναμένος δεῖ τὸ πού ἔκανε κι' ἀπὸ τὸν καθαρὸ
άέρα ποὺ είλε ώμαντεύσει, ώστε τοῦ φάνηκε πώς ποτὶ του δὲν είλε
φάει νοστιμότερο φαγεῖ, καὶ μὲ μεγαλείτερη δρεξῇ ... Τῆς ίδιας γνώ-
μης ἦταν καὶ ὁ αὐλίκος του.

Οταν έφαγαν, εὐχαρίστησαν τοῦ φιλόξενο κωμάτη καὶ ἔψυχον... Σε δόρυ ποὺ πήγαναι, καὶ τὴ στυγή ποι πενούσαν απὸ ἕνα χλεορέο λεβάδη μὲν εἶναι μικρό ποταμάκι, στὴν ἀρά την ἐδάνα μικρῷ τοπαλῷ νὰ προσένεγκαται γονατιστός ἕνα προσκυνητάρι, στὸν κοριό μᾶς ἱταῖς. Ο βασιλῆς κύτασε τοὺς τοστανὸν μὲν περισσότερη προσοή, καὶ θαύμασε μὲν τὴν ἀσύνθητη καὶ ἐγενική ωμοφρία μιστὸν τοῦ παδιούν. Τὰ κονυέλλια ποὺ φοροῦσε ἀπάνω του γάρ οὐδῆνα, ἢ ἀτάπιαν καθόλου τὴν ἀρχοντιά τοῦ παρονιστικοῦ του. Ο βασιλῆς νόμισε στὴν ἀρχῇ τός δὲ κουρελαντιμένης αὐτὸν τοστάνος ἡδὴ ήτανε κανένας τρανό πριγκηπόπολο ποὺ είχε μεταμφεύσει γάρ νὰ χαρῆ την ἀγροτική ζώην. Μά διτάν τὸν πλησίασε καὶ τοῦ ζητησε πληροφορίες για τὴν οἰκογένεα του, ἐμάθε πως ὁ πατέρας του καὶ ἡ μητέρα του ἦσαν σπαταρίδες στὸ γειτονικὸν χωριό καὶ διτὶ λεγότανε "Αλιπέ". Οσο δὲ βασιλῆς κυβερνήτιζε μεσῆν του, τόσο καὶ περισσότερο θαύμασε τὴν ὄγκη κρήση του καὶ τὴ λογική του. Τὰ μάτια του ἥπατε ψαρά καὶ λαμπτερά μὲν γλυκίνατα. Η φωνὴ του γλυκεύει, συγνήν, πειστική. Τό πρώτον τὸν εὐγενέστατο, μὲν κανονικά χαρακτηριστική. Ήτανε, μὲ δύο λόγια, οὐδὲ ονειρεμένος τύπος ἀνδρικῆς σοφιάς μορφώματος.

Τὸ τοπανόνουλον αὐτὸν—ζῆται εἰνε ἵν θὰ
είχε κλείσει ἀκόμα τὰ δεξιήη—φαινόταν σῶν
νά μην τὸ ήζερε δια τὴν ζεχωρίης ἀπ' ὅλα τὸ ἄλ-
λα τὰ τοπανόνυλα. Τοὺς τὴν γνώμη πότε ἦταν δημοι καὶ ἀπά-
ραλλαγέα μὲ τοὺς ἄλλους τοὺς χωριάτες. Δέπτε καριμά μόσχωσαν,
μᾶ, καθὼς είταμε καὶ παραπάνω, είχε τηναστική κρίσις καὶ σοφία-
δροῦ τὸ Θεόν. Μέσον στὰ λάγα λεπτά τῆς θώρας ποι κουβέντιασε
μαζὸν τὸν, διὰ βασιλέως ἱματίης ἀπ' αὐτὸν γάρ την κατάταση τὸν υ-
περώνυμον τοῦ καὶ τὴν πολιτικὴν τοῦ Κράτους τον, σῶσα δὲν ἔμαθε μέσα
σ' εἴκοσι χρόνια απὸ τοὺς αὐτικούς καὶ τοὺς θυντοργούς του. Καπού-
κάτου γελούσα μὲ τὴν ἀφέλεια αἰτοῦ τοὺς παιδινούς, ποδὸν δὲν λογάριά-
κε κανένα πέριξ αὐτού τοῦ συντάρατον, δόλα τὰ μεγάλα κεφάλι καὶ τὰ Πε-
ρσίας... Πρότη φορά στὴ ζωὴ τοῦ ἀκούσεις διαβασιλῆς ἄνθρωπος νά
τού μιλάρι μὲ τὸν έτην ειλικρίνεια...

Ἐκεὶ ποὺ μιλοῦσε δὲ τοσανός, ὁ βασιλᾶς ἔκανε μὲ τρόπῳ νόγμα στὸν αὐδίκον του νὰ μὴ φανερώνῃ ποιοὶ ήσαν, γατὶ φορθάνε μῆπος δὲ Ἀλκηπὲ τὰ χάστη διαν πάθη εἴχε τὸ βασιλεῖον ἀνέκυψεν του, καὶ δράξει καὶ εὐέδος νὰ μετράπε τὰ λόγια του, δι των διλοι, οἱ κολάκες καὶ οἱ υπόκριται.

— Βλέπω, είπε τέλος δός βασιλεῖς, δεν ή φύση κάνει τέλειους ἀνθρώπους διτὶ μονάρχα στήν τιμέν των πλουσίων, μά από ο^υ αὐτοῖς ἀξόνων τοὺς χωράπτες. Τὸ παῦδι αὐτῷ, πῶν φυλάκει σήμερα πρόβατα θὰ ἔπειται νὰ είνει διάδοχός τουσικουμένος θρόνου. Ποσοὶ επιχειρούμενοι θά ήμουν αὖτις διάδοχοι τοσούτους εἰκαστούς, τούτῳ σώμαφο καὶ τούτῳ λογικού. Μονάχα φαντασταὶ πάμιζαν μεγάλος ἀνθρώπος· Αὐτὸν έπειται νὰ γίνη μά πολὺ μεγάλος λάβη την καταλλήλη μόρφωση, θὰ γίνη αὐτὸς πάντας.

Και ὁ καλὸς βασιλῆας πῆρε κοντά του τὸν Ἀλιμπέ. Φαντάζεσθε πεντά την ἐκπλήξη τοῦ Ἀλιμπέ δταν ἔμαθε μὲ ποιών συγκίνοση τόρα καὶ

Στο παλάτι έμαθαν τὸν Ἀλιπρέ νά γράφη, νά διαβάξῃ και νά τραγουδά, και υπέστρε το πήραν πολλούς σακάλους για νά δίλεσσ τις τέχνες και τις ἔπιτυμες. Στήν αρχή δ Ἀλιπρέ, τα ἔχασε λιγάκι, δαν πωτοβούθεψε μες στην Αὐλή, παρά την ἀρχόντια καλύβα του χωριού του. Και, νά πονήσε τὴν ἀλίθεα, η ἀπότομη πεταλλαγή του περιβάλλοντος, τοῦ ἄλλαξε λαγάκι και τὴν καρδιά του. Ἀπό κεῖ ποτὲ ήταν νινεμένος μες στην κουρελίδι, ξέντισε ἐννα πρωὶ μιὰ χρονιὰ κεντημένη στολή, ἀπό κεινες που φοράνε μονάχοι τὰ πραγματικὰ πριγκηπότουλα. Ή μωφόρια του και τὸ πνεύμα του ξέναν νά τὸν θεωρούν πρόστο και καλύτερο μέσα στην Αὐλή. Μόλις δημιος πέφασε λίγος καρδός, και είδε τι ὑποκρισία και τι ψευτιά βισσιλευντα τηρήσουν του, ξαναθυμήθηκε τὴν πατεινή καταγωγή του και τακαλέψε δι το μονον τίμοι μανθωτον στὸν κόσμο ήταν οι συγχροιαιον του. Και ξαναβρήκη τὴν παλῆτα του ἀφέλεια και πελονωσσόν.

Ο βισυλητός τού ἀνέθεσε πολλὰς δύσκολες ὑποθέσεις τού Κράτους, μά δ' Ἀλματέ τις ἔγινατο λέπε ταῦ, μα ἀφάντωτη γῆγοραδά καὶ οὐφροδίνη. Ο σάξις Ἀβράμης ἤναντας παραχώνεινς γά το ἔτεο παιδι τού εὐλογούσθω καθεῖ μέρα τοῦ Θεού, ἐπειδή τοῦ ἐστειλε τοῦ δόρμο τού ἓντι τέως ἀτέμητο μοργανιτάρι. Υπέτορ' ἀ δ' ἀλγον καιρο, ἀνέθεσε σιὸν Ἀλματέ το ποτοπονδάτο ἄπ' ὅπα τὰ ὑιοι γῆματα τῆς βασιλικῆς Αἰδίνης ἡγε. Πηδοὺς τού ἓδως να φάλη το βασιλικοῦ θησαυροῦ. Τοῦ εισέ, βλέπετε, μεγάλη ἐμποτούσην.

•Ο Αλιμπέ πέρασε πολλά χρόνια στὸ παλάτι.

Μάλιστα, τοῦ μπήκε ἡ ἐπίθυμα καὶ πά τι να ξαναδῆ τὸ χωρό του και τοὺς δικούς του. Είχε καιρό να τους δῇ και τοὺς ἀπεβόλησεν μηδὲ ἡ καρδιά του. Καὶ διάν σαναπήγε στὸ πατενέλ και ὑπογο χωριό του, ὅπαν ἔσανδρον τὰ γνώμονα μέρη διον εἶχε παιξεῖ μικρὸς μὲ τοὺς φίλους του, ναν ξανατίζεις την ίτια ἔκεινη ποὺ ὄκουμπουσε ἀ πάνω της παίζοντας τὴν φλογέρα του και κινηταίζοντας τὰ κάταστρα προθατάκια του ποὺ ἐβρο σκουν παρέκει, στὸ χλοερὸν λειβάδι—δάκρυσαν τὰ ματά του ἀπ' τὴ συγκένησην. Ἐκείνει πλούσια δόμα στοὺς γονεῖς και στοὺς συγγενεῖς του, και πρίν φυγή τους εὐχήθηκε μὲ δῆλη τοι τιν καρδιά νά μην ἀναγκάστηκε νά φυγούν ἀπό τὸ ωφελιό τους, γιατὶ μονάχα ἔκει βρισκοταν ἡ πραγ ματική εύτυχια.

Μεγάλη συμφορὰ τὸν περίμενε στὴν Αὐλὴ ὅταν λύσαις

Λίγες μέρες νιτερα, πέθανε ο Σάχ "Αββᾶς", ο καλός βασιλάς. Στο θρόνο άνεψικε ο Σάχ Σοφί. Ή πώτη δουκεία τῶν αὐλικῶν ἤγανε τότε τὸν διδύμαλον αὐτὸν τὸν "Αλπικέν". "Ολοὶ τὸν μισοῦνται για τὴν τυμότητα καὶ τὴν εἰλικρίνειον.

— "Εχει κατακλέψει τό μακαρίτη τό βασιλική, είπανε τού Σάχ Σοφί. Τὸν ἔβαλε νὰ φυλάξῃ βασιλικὸ θηραυρό, κι' αὐτὸς ἔχει πάρει τὰ

καλύπτει διαιράντια και χρωματικά.
Ο "Σίγχ Σοφί"-νεος ἀδόμα, ἀπραγος και κου-
τός ποτενεψε τά δσα τού είπανε οι ωντες αιθλί-
κοι. Γιώτ κανεβαίνει λοιπον τον "Ἀλιμέπ ἀπό
το ἀνάτολη αὐτὸν ἀξίωμα—πον τού τὸ εἰχε
τησει μὲ χιλια παρακάλια ένας αιλοκλακας—
διέταξε τὸ θηραυφοίλακα νὰ τοῦ παρουσιάσῃ τὸ μαγαταγικον ποὺ
φροοθεσ ὁ μακαρίτης δ βασιλῆς δταν πήγαινι νὰ πολεμήσῃ. Ο
Σίγχ "Ἄβρις είχε βγαλει ἀλλοτε μόνον του, με τὰ ίδια τού τὰ χέρια,
ἄπ' αὐτῷ τὸ μαγατανι, δνος ἀπό τὸ μεγάλα διαιράντια πον τὸ στό-
λεν. Ο "Ἀλιμέπ μπόρεσ νὰ παρουσιάσῃ μάρτυρες και ν" ἀπο-
δειχε γιατι είλεται η δην αὐτές πέτρες. Ο "Σίγχ Σοφί—πον δεν
ήταν κακος—κατάλαβε ἀμέδειος ποὺς δ. "Ἀλιμέπ ήταν τιμος.

"Οταν οι έχθροι του 'Αλικρή είδανε πώς δεν μπορούσαν να κατατρέψουν τό μισθοτό θησαυροφύλακα μ' αυτό τό μέρος, φράγαν από τό κακό τους και κατάρρευσαν να πείσουν τό βασιλικό νό ζητήση από τόν 'Αλικρή, μέσα σε δεκαπέντε μέρες λογαριασμό δι' έκανε τάδια-μαντικά καί τό πολύτιμη έπιπλα, του τού είχαν ανάθεσι να φυλάξῃ.
"Οταν έφτασε νό ώραμέριν μέρα, καί συνάχτηκαν δι βασιλής, οι ήπουροι καί διοι οι αντικροί, δι 'Αλικρή μνοίσει διάπλατες τις μεγάλες σιδερόπορτες τού θησαυροφύλακειον, κ' έδειξε στό Σάχ Σοφί δια δύσα τού είχαν δώσει να φυλάξῃ, μαζί με τόν κατα-

Ούτε μιὰ καρφίτσα, ποὺ λέει ὁ λόγος, δὲν ἔλειπε ἀπὸ τὸ βασιλικὸν θυσιανό. "Ολα ὑπάγε βαλιμένα μὲ τάξη στὴ θέση τους.

Ο βασιλέας είχε σχέδιον βεβαιωθή καὶ πάλι καὶ γά την τιμώτερα τοῦ Ἀλλιπέ. Ἐκεῖ δύος ποὺ ἐτοιμαζόταν νά φύγη, τὸ μάτι του ἔπεισε σὲ μιὰ ουδερόνα πόρτα, μὲ τρεις μεγάλες κλειδαριές, στὸ βάθος τῆς μεγάλης σάλας.

— Νά, έχει κρύψει στον 'Αλιμπέ τούς θησαυρούς που έχλεψε!... φώναξαν τότε, όλοι μαζί, οι ανήλικοι.

ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΩΡΖ ΝΤ' ΕΣΠΑΡΜΕΣ

ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΩΜΕΝΟ ΚΡΑΣΙ

Οι δχτέω κοξάκοι δηλισμένοι μὲ λόγχες καὶ καβυλλα πάνω στὰ ταράπα μλογά τους μπήκαν σ.ό χωρό Κρούν, φθανοντας ἀπ' τὸ μεγάλο δόρυ. Χύνησαν σιὴν πόρτα τοῦ πρώτου οπιτεύν ποὺ βρέθηκα μπροστά τους, μὰ κανιές δὲν φάνηκε νὰ τοὺς ἀτοίξῃ. Βρόντησαν ἑπειτα καὶ ἄλλες πόρτες. Οι κάιποι τους δῶρας τοῦ κάκου ἀντηχούσαν πένθιμα μὲς στὰ ἀδειάν σπίτια. Τοῦ μικρὸ χωρό ήταν δῆμο. "Ετοι οἱ κοξάκοι προφωθοῦσαν δλοβά, βλαστηνώνταις. Σαρνικά, σταμάτησαν. Μπροστά τους ήταν ἡνα μικρὸ σπίτι μειοσεψητομένο. "Η πορία ήταν μιοάνοντη. Ο καθένας μπροστός τοῦ απέστρεψεν ἀπὸ τὸ ἀλόγι τους καὶ ἐγινοκράμαν τρεῖς φορές. "Ἐπειτα μπήκαν στὸ σπίτι. "Ηταν βραδό καὶ μάλις μπούδισαν νὰ ξεχωρίσοι, τὰ πράματα μέσον στὸ σκοτιά.

Τὸ πρότο δωμάτιο ήταν μιὰ τραπεζαριά ἀδεια. Τοῦ δευτέρου μιὰ κουζίνα ἀδεια καὶ ἀβῆτ. Το τρίτο τοῦ ήταν σαλόνι, ποὺ τιλέ μέσον ἓνα ζύγινο κρεβάτι καὶ μιὰ καρέκλα. Προσχόρησαν ἀκούτι. Στὸ τετατο δωμάτιο είδαν μιὰ γυναίκα. "Η γυναίκα αὐτῇ ήταν καθημένη στὴ μέση τοῦ δωματίου πάνω σ' ἥνα σκαριν. "Ἐνα μικρὸ βύζαντι σέγη ἀγάκιαν τῆς. Μόλις οἱ κοξάκοι μπήκαν μέσα, σηκώσε τὸ κεφάλι της καὶ τοὺς κόταξε μὲ τὰ θυμημένα βλέμματά της.

— Οἱ κοξάκοι ! εἰπε.

Οἱ Ρδοσοι τὴν κύταξι, ἀκουμπάντων τὰ κεφάλια τους πάνω στὶς λόγχες τους, "Ἔνα; παγωνένος δέρος ἐμπένεις ἀπὸ τὰ σπασμένα τέλαιμα, δὲν γόρω ήσαν πολὺ πένθιμα. Σὲ μιὰ στυμὴ ἡ γυναίκα στέκυψε καὶ φίλησε τὸ παιδί της.

— Λγανάκι, δόξε μαζί νὰ πιούμε ! φάνησε τότε ἔνας ἀπὸ τοὺς κοξάκους.

Κι' ἔνας δεύτερος ἀμέσως ἐτανάκλησε :

— Νὰ πιούμε ! νὰ πιούμε !

"Η γυναίκα δῶρας δὲν κουνήθηκε ἀπὸ τὴ θέση της. Κύταξε μὲν τοὺς κοξάκους σὰν ὑπερισταρμένη. "Ἐπειτα σκέψατο τὸ μωρό της, τὸ κύταξε λίγο στὸ πρόσωπο καὶ κατόπιν τὸ ξανάβαλε νὰ βιζάνει.

— Νὰ πιούμε, εἰπε ἔνας ἄλλος κοξάκος πλημμύρωντας την.

Κι' ἀμέσως ἀχίσαν νὰ φωνιξούνται :

— Θέλω νὰ δῶ τὶ ἔχεις κρύψει μέσα σὲ καίνο τὸ δομάτιο ! ..

Οἱ "Αλιμπέτεσος ἀμέσωσ στὰ πόδια τοῦ Σάχ Σορί καὶ τὸν θερυπαράκαλες, μὲ δάκρυα στὰ μάτια, νὰ μήν τοῦ πάρῃ τὸ πολυτιμότερο πρόγια ποὺ είχε στὸν κόσμο.

— Δέν είνε σοστοὶ καὶ διάκοι, τοῦ εἰπε, νὰ κάπω τὸ μόνο μου θησαυρό. Πάρε μον δι τὶς θέλεις, σὲ παρακαλῶ μονάχα νὰ μοδ ἀπήσης ἐκείνα ποὺ ἔχου κλειδώσου μές σὲ δωμάτιο.

"Ο βασιληγᾶς ἀχίσει τὸ τέτα τοπείνη δι τὸ "Αλιμπέτε είχε κρύψει ἔκει μέντι τίποι διεμανακά καὶ χυνασφικά, κλεμένα δπὸ τὸ βασιλικὸ θησαυρὸ ποὺ τοῦ είδουσαν νὰ φιλέσει. Καὶ ξαναδένεις τὸ "Αλιμπέτε, μὲ αὐτὸπτο τό τόνο, ν' ἀνοίξει τὴν πόρτα : Τὶ νὰ κάνη τότε φωνής δι "Αλιμπέτε : "Ἀνείσε λοιπὸ τὴ διπλολειδωμένη πόρτα καὶ δι βασιληγᾶς καὶ οἱ συναρτήσαις ἔκει ἀκόλουθον τοῦ είδεν τότε μὲ κατατάξη δι τὸ μόνος θησαυρὸ ποὺ βρίσκοταν ἔκει, ήταν ἡ φλόγηση καὶ τὰ τσοπανάκα κουρελιέμανένα ρούγα τοῦ "Αλιμπέ ! ..

— Αδάλι είνε, πολύχρονεμέναις μασ πασιληγᾶ, τὰ ἀποιενάμα τῆς παλῆς επενδύσας μου, είτε τότε δι "Αλιμπέ στὸ Σάχ Σορί. Αὖνός είνε δι μανδικὸς θησαυρὸς μου. Μ' αὐτὸν γεννήθρα καὶ μ' αὐτὸν θέλω νὰ πεθάνω ! Δι μοι χρεάζονται οὐτε διαμαντικά, οὐτε χρυσαρίκα. Νά, αὐτὴν είνε ἀπὸ μεγάλετηρο ἐπένδυση καὶ κείνων ποὺ δὲν δηλητηριάζεις ἀδύνατο ἀπὸ τὴ ἀσποτή πολυτέλεια τῆς βιαλικῆς αὐλῆς. Κύταξε τα, βασιληγᾶ μου, τὰ ρούχα μου καὶ τὴ φλογέρα μου. Εἴλε παλῆ, πολυκατειξιεμένα. "Βοένα δέν σου χρεάζονται. Μή μοι τὰ πέργης... "

"Ο βασιληγᾶς κατάλαβε τότε πὼς δι "Αλιμπέ ήταν ἀθώος, τοῦ ζήτησε συγγόνωμο γιὰ τὸ λάδος, τὸν ἔκανε προθυπουργὸ του καὶ ἔδιωξε δλοὺς τους αὐλοκλακες ἀπὸ τὸ παλάτι του...

... Καὶ προθυπουργὸς ἀκόμα, δι "Αλιμπέ πήγαινε συγχρό στὸ ίδιοτερο δωμάτιο καὶ ἔκανειτελέστε μὲ συγχρόη στὴ φλογέρα καὶ τὰ τσοπάνια ρούχα του, ποὺ τοῦ θύμιζαν τὰ παιδιά του χρόνια.

Πέθανε πολὺ γέρος, σεβαστός καὶ τιμημένος δι δολ τὸ βασιλείο, χωρὶς τὴν ἀφήση καμμά κληρονομιά στους χωριανούς του, γιὰ νὰ μὴ γίνη αἰτία καὶ φυγούν ἀπὸ τὸ ταπεινό τους χωριό, μόλις πλουτίσουν, καὶ χάσουν τὴ μόνη ἀλήθινη επενδύσια : τὴν ἡμιχή ζωή, μακρὰ ἀπὸ τὴν φευτιά καὶ τὴν ὑποκρισία ποὺ βασιλεύουν στὶς μεγάλες πολιτείες.

δλοι μαζύ. "Απὸ τοὺς βραχινισμένους λοιμούς τους ἔβγαιναν ἵνα σωρῷ βρισοῦ.

— Νὰ πιούμε ! Σοῦ εἰπαμ πώς θέλουμε νὰ πιούμε.

Μά ἡ γυναίκα δέν τοὺς ἀπαντισε.

Τότε ἔνας ἀντὶς ἔβαλε τὴ γροθιὰ του κάτω ἀπὸ τὴ μάτη τῆς γυναίκας. "Η γυναίκα καὶ πάλι δὲν κοντηθήκε... Σήκωσε μόνο το πάτια τῆς φυλλά, σάν τὰ ξητούσε κάτι. Καὶ τέλος, πουνώντας τὸ κεφάλι της, τοὺς εἰπε :

— Φύγετε, δέν ἔχω νὰ οᾶς δώσω τίποτα...

— Θέλουμε νὰ πιούμε ! έναναφώναξαν οἱ κοξάκοι ἀγρ.εμένοι.

Τότε ἔνας ἀντὶς σηκώθηκε πήρε στὴν ἀγκαλιά της τὸ μωρό καὶ βρήκε ξένο. Οι κοξάκοι τὸν είδαν νὰ φεύγει. Είδαν τὴ σκήτη τῆς πίσω ἀπὸ τὴ τζαμένια πόρτα. "Ἐπειτα σκόσασαν στὰ γέλια, σὲ κάτι γέλια πάτονται πρόστιγα, καὶ δεῖται... Περιμένοντας, ἔρρ-έναν μάτια εἶναι ἀνοιχτό παράθυρο. "Τὸ πεδιάδα ἀπλωνόταν μέσα στὸ σκοτάδι ἔρημη.

— Νὰ κρασί ! ἀκούστηκε ξαφνικά μὲ φωνὴ γεμάτη συρκασμό. Η γυναίκας μὲ τὸ παιδί είχε γρισει. "Ακούμπτεσ μιὰ κανάτα, στὸ πατιώμα, έαναγύρισε στὸ σκαμάνια της καὶ κάθησε. "Αρέσας οἱ κοξάκοι ρίχτηκαν στὸ χρασί. "Ο πρώτος έσκυψε, σήκωσε τὴν κανάτα καὶ ἔξερε τὸ στόμα της στὸ σόμα του. Πρίν δημότικό μάζημη βρέθη τὸ διψαμένα κείλη του, κάθησε τὴ γυναίκα, τὴν πληγίσας καὶ τῆς εἰπε, δίνοντας τὴν στάμνα :

— Νά πλες ! ..

Η γυναίκα κατάλαβε, πράσθηκε, πήρε ἔνα ποτήρι καὶ τὸ γέμισε κρασί. "Ἐπειτα ἴμε, έχοντας τὰ μάτια κορφωμένα πάνω στὸν δάκρωτο πόρτας.

— Εκείνοι ἐγινοκράμαγαν. "Ετοι ἴμε τὸ πρώτος κοξάκος, ημεὶς καὶ τὸ δεύτερος, μὲν δι τρίτος, σταν ἡσθητικοὶ τοῦ πατριού του, διστάσε καὶ πλημμύρωνται τὴ γυναίκα, τῆς εἰπε:

— Νά πη καὶ ἀντὸ !

Κι' ἔρειξε τὸ παιδί της. Η γυναίκα τράβηξε τὸ μωρό ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της καὶ ἔπειτα σταγόνα στὸ δέσμον τοῦ πόρτας νὰ εισέρθη, μὲ τὴν ζητούσαν κατάσταση.

— Εκείνοι πόρτας πρόστιγαν. "Ετοι ἴμε τὸ πρώτος κοξάκος, ημεὶς καὶ τὸ δεύτερος, μὲν δι τρίτος, σταν ἡσθητικοὶ τοῦ πατριού του, διστάσε καὶ πλημμύρωνται τὴ γυναίκα, τῆς εἰπε:

— Νά πη καὶ ἀντὸ !

Τὴ γυναίκα τράβηξε τὸ μωρό ἀπὸ τὴν πόρτα της τζαμένιας πόρτας. Τὴν στάμνα στὸν δέσμον τοῦ πόρτας πρόστιγαν. "Ἄντε τὸ στόμα στὸν δέσμον τοῦ πόρτας, μὲν δι τρίτος κοξάκος, ημεὶς καὶ τὸ ποτήρι του πονοφρούριου.

— Ο κοξάκος άνοιξε καὶ ειδεῖ μέσα την είδοντας ἐδώ μεσοπατιώκο.

— Ζήτη... οὐδηλαξεν καὶ οἱ δάκρωτοι πόρτας νέας άλιστανικού.

— Ζήτη... οὐδηλαξεν καὶ οἱ δάκρωτοι πόρτας νέας άλιστανικού.

— Ο ἀντρας μου... τοὺς εἰπε ἔκεινη. Λοχαγὸς τοῦ πρώτου σώματος της Αΐδιοκρατοριῶν φρουρᾶς.

Τὴ στάμνα ἀδύτη, διαστάσεις τὸ ποτήρι, δι πέμπτος, δι ἔκτος, δὲν ἔχουν καιρό τοῦ κρασοῦ. Οἱ δρόμοι δῶρα προτοτὶς πῆγαν στὴν γένια καὶ τῆς στρατιώτες τὸ κεφάλι. Τὰ δοξολόγημα δάχνιλα του φηλάριασαν τὸν κάταπτορο, σάν τὸ χιόνι. Λαμπρή της, καὶ προσφέρονται πρός τὸ στήθος. "Ἄν τὰ ξητούσε κάτι. "Εειν βρήδου την επανταγμόν, που κρεμόταν ἀπὸ μὰ χρωτὴ ἀλυσιδά. Ο κοξάκος ἀνοιξε καὶ ειδεῖ μέσα την είδοντας ἐδώ μεσοπατιώκο.

— Ζήτη... οὐδηλαξεν καὶ οἱ δάκρωτοι πόρτας νέας άλιστανικού.

— Ο στρατιώτης έκανε τὸ ποτήρι του πονοφρούριου.

— Κι' ἔπειτα φυθύρισε παράξενα :

— ...Τὸν στάμναν οἱ κοξάκοι ...

— Οι δρόμοις ἀδείασε μὲν τὸ ποτήρι του πονοφρούριου. "Ηθελε τέλος καὶ ἔρειξε μὲν τὸ ποτήρι τοῦ ιδιού της πονοφρούριου. Οἱ δρόμοις προστάση στὴν κανάτα καὶ έριξε μὲν μάτια. "Ἐπειτα γλωσσαριώδηλας της γυναίκας ήτησε στὴν πόρτα της. "Τὸ ἀνοιχτό κοράκι της ἔφενε νὰ φάνεται τὸ δώρο τοῦ στήθος της... "Ο στρατιώτης έκανε τὴν φωνή της νέαν πάθητη, μὲν διαστάσεις, σὰν νὰ φοβήθηκε, δι πονοφρούριον.

— Μά κανεὶς καὶ οι κοξάκοι ἀπωκομήθηκαν πειρί αὖτην.

— Ενα ποχλαίσια περίεργο, σὰν όργχος θανάτου ἀκόνγυταν τώρα μέσα στὸ σπίτι, στῆς υγκάτιας της σωτηρίης. "Ἐνας όργχος ἀπόσιος, Κ' ή ώρα περιστέρες, περνούσε... "Ἐφέτας τὸ πρωΐ... Μά κανεὶς δὲν ξυπνήσε πεια.

— Η γυναίκα, τὸ παιδί καὶ οἱ δάκρωτοι κοξάκοι ήσαν νεκροί ! ..